

LEEVI

Kevät 2018

LEEVI on Madetojan musiikkilukion opiskelijoiden äidinkielen ja kirjallisuuden koulukohdaisella Toimitustyö-kurssilla (wÄI10/ÄI14) toimittama lehti. Lehteä alettiin julkaista vuonna 1982.

PL 45

Leevi Madetojan katu 1
90015 OULUN KAUPUNKI

puh. 050-3672236

Päätoimittaja Aapo Rautio

Toimittajat Mika Alila, Laura Halonen, Hanna-Leena Hildén, Leni Huikuri, Eveliina Jäntti, Veeti Kainulainen, Saara Kajula, Janica Keränen, Petra Kiiskinen, Matilda Koistinaho, Anna-Beata Koskelo, Tommi Kuisma, Linda Kärppä, Emmi Löppönen, Petteri Parkkila, Helena Suomala, Ida Turpeinen

Kansi Eveliina Jäntti

Ohjaava opettaja Kai Hissa

Sähköinen lehti <http://www.ouka.fi/oulu/madetojan-musiikkilukio/leevi-lehti>

PÄÄKIRJOITUS

Kuin kotoa pois muuttaisi

Madetojan musiikkilukiosta poistuminen on todella vaikeaa, sillä yhteisömme avoimuus on tehnyt siitä ikään kuin toisen perheen. Ennen penkkaripäivää olin tuskin edes miettinyt asiaa siltä kannalta. Pidin Madetojan suureen ja avoimeen yhteisöön kuulumista jo melkein itsestäänselvyytenä, kunnes totuus vihdoinkin iski. En tulisi enää ikinä kävelemään koulumme aulan ovista opiskelijana. En tulisi enää ikinä istumaan kahvion pöytien ääressä rupertellen tämän suuren yhteisön jäsenten kanssa kaikesta joutavasta tai oikeasti tärkeistä asioista. Lukio on osaltamme ohi. Abijoukko on poistunut ja jättänyt tilaa uusille opiskelijoille.

Helpommin sanottu kuin tehty, kuten tässä tilanteessa voisi sanoa. Lukulomalle lähteminen ei ollut yhtä vaivatonta kuin ajattelin. Elämä on hyvin erilaista ilman sitä tiivistä porukkaa, jonka ansiosta ei ärsyttänyt herätä kuudelta aamulla kouluun. Joka ikinen päivä tuon kahden ja puolen vuoden opiskelun aikana tuntui lähes poikkeuksetta edellistä paremmalta, kunnes yhtäkkiä päivät olivat jo loppuneet. Vaikka nyt voi nukkua pitkään ja aikatauluttaa päivänsä miten haluaa, sen yhteisön läsnäolon puute on jättänyt elämään suuren aukon.

Vastikään juttelin erälle yhdeksäsluokkalaiselle hänen jatko-opinnoistaan, onhan yhteishaku kuitenkin käynnissä. Hän sanoi etsivänsä tulevalta lukioltaan ”mukavaa ja avointa oppimisympäristöä, ja tietysti hyvää ryhmähenkeä”, johon ehdotin oitis Madetojan musiikkilukiota. ”Mutta eikö siellä oo vaan musiikinteoriaa ja kaikkee sellasta?” Olin yllättynyt vastauksesta, sillä koulumme ryhmähenki on sen paras elementti. Minulle Madetojan taika ei ikinä johtunut musiikista. Se kenties on meitä kaikkia yhdistävä tekijä, mutta ihmiset tekevät Madetojan musiikkilukiosta mielestäni parhaan lukion. Sain kyseisen peruskoululaisen ennakkoluulot lopulta käännettyä, ja vakuutin hänet hakemaan lukioomme.

Penkkaripäivä oli ehdottomasti yksi parhaista nuoruusvuosieni päivistä. Aamusta iltaan sai juhlistaa lukioaikojen päättymistä oppilaiden ja opettajien kanssa. Päivän aikana ilon ja naurun keskeltä kuulin kuitenkin yhden lauseen, joka kiteytti kaiken: ”En mä halua lähteä vielä.” Se iski syvälle, ja lujaa. Tajusin tuntevani samoin. Lukiomme yhteisön jäsenistä on tullut meille suuri perhe, josta ei haluaisi päästää irti. Ei vielä. Jos väittäisin, etten haluaisi elää vielä yhtä normaalia lukiopäivää noiden ihmisten kanssa, valehtelisin.

Aika on mennä eteenpäin, vaikkei juuri haluaisi. Tiedän kuitenkin, että kymmenien vuosien päästä muistelen lukioaikojani lämmöllä. Joten haluaisin jokaiselle abille, ökölle, vanhalle, opettajalle ja henkilökunnan jäsenelle omistaa seuraavan viestin: kiitos parhaista

vuosista, jota kaltaiseni pieni opiskelijapoika on ikinä elänyt. Ja teille, jotka vielä kouluun jäätte: pitäkää hauskaa. Nauttikaa jokaisesta päivästä, jonka vietätte koulussamme. Vaikka abit ovat poistuneet koulusta, uusia ja uusia yhteisön jäseniä saapuu koko ajan. Ihmiset vaihtuvat, mutta yhteisö elää. Tämä ajatus on mielestäni todella kaunis. □

Aapo Rautio, päätoimittaja

REPORTAASI

Ehdokkaat esiin Madetojan salilla

Madetojan salilla järjestettiin 10.1.2018 presidenttiehdokkaiden tentti, jossa käsiteltiin muun muassa Pohjois-Suomen asioita, turvallisuuspolitiikkaa ja arvojohtamista. Paikalle oli ilmaantunut kiitettävä määrä ihmisiä, ja luonnollisesti muun median lisäksi myös Leevin toimitus oli edustettuna.

Presidenttiehdokkaat vetivät kiinnostuneita paikalle, mutta saliin olisi mahtunut enemmänkin katsojia.

Anna-Beata Koskelo

Tunnelma on vähintäänkin latautunut, kun Madetojan salilla odotetaan Ehdokkaat esiin -presidentinvaalitenttiä alkavaksi. Paikalle on kerääntynyt madetojalaisryhmän lisäksi lukuisia katsojia, joskin vapaitakin paikkoja jää jäljelle. Ihmiset eivät suotta peittele mielipiteitään: monet kantavat mukanaan ehdokkaansa kannatuskylttiä tai rintaneulaa. Aplodit raikuvat, kun kaikki kahdeksan kandidaattia lopulta astelevat musiikkilukiolaisille tutulle lavalle.

Alussa juontaja muistuttaa, että tilaisuus on hyvin harvinaislaatuinen. Kyseessä on nimittäin ensimmäinen kerta koskaan, kun kaikki presidenttiehdokkaat ovat kokoontuneet vaalitenttiin Pohjois-Suomeen. Ohjelman kulku selviää pian: pääteemoina ovat Pohjois-Suomi, turvallisuuspolitiikka ja arvojohtajuus. Yleisö on itse voinut lähettää ehdokkaille kysymyksiä ennakkoon muutaman viikon ajan.

Jokainen aihealue alkaa leikkimielisellä sanatestillä. Ehdokkaan on kerrottava mahdollisimman nopeasti ensimmäinen asia, joka annetusta sanasta tulee mieleen. "Perusominaisuus, joka on saanut lähtönsä Pohjois-Suomesta", toteaa vasemmistoliiton Merja Kyllönen sanasta "sisu". "Hyvää", kuuluu keskustan Matti Vanhasen ytimekäs vastaus sanaan "poronkäristys". Jokaisen ehdokkaan on myös kerrottava vihreää tai punaista kylttiä nostaen kantansa johonkin asiaan, kuten siihen, pitäisikö itsenäisyyspäivän vastaanotto joskus järjestää Pohjois-Suomessa. Vastaus tähän on yksimielinen "kyllä".

Pohjois-Suomesta puhuttaessa esille nousevat muun muassa pohjoissuomalainen yrittäminen, Kainuun sähkönjakeluongelmat, koulutus sekä nuorisotyöttömyys. "Oulussa on erityinen tilanne, sillä täällä on Suomen nuorin väestö, jonka keski-ikä on 27 vuotta", toteaa SDP:n ehdokas Tuula Haatainen.

Välillä ehdokkaat keventävät tunnelmaa nasevilla kommenteillaan. RKP:n Nils Torvalds kritisoi Sauli Niinistön saamelaisille pitämää puhetta, johon presidentti vastaa petraavansa seuraavalla kerralla. "Seuraavaa kertaa ei tule", tokaisee Torvalds herättäen hilpeyttä yleisössä.

Turvallisuuspolitiikan ollessa aiheena pöydälle nostetaan muiden muassa ikuisuuskysemys Nato, terrorismi ja Suomen kannalta tärkeimmät valtionpäämiehet. Perussuomalaisen Laura Huhtasaari nostaa Donald Trumpin tärkeimmäksi, kun taas vihreiden Pekka Haavisto turvautuisi länsinaapuriin.

Ajankohtaisista teemoista nousevat esille erityisesti aktiivimalli, mutta myös #metoo-kampanja puhuttaa. "En minä ole havainnut", kommentoi Paavo Väyrynen seksuaalista häirintää eduskunnassa mutta toteaa kuitenkin, että ilmiössä pitäisi olla nollatoleranssi.

Kysymys presidentin vallasta saa aikaan monipuolista keskustelua. Osa poistaisi presidentin armahdusoikeuden, osa pitää nykyistä käytäntöä hyvänä. Kiistanalainen on myös kysymys siitä, pitäisikö presidentillä olla oikeus hajottaa eduskunta – Laura Huhtasaaren myönteinen kanta ei miellytä kaikkia ehdokkaita.

Aivan lopuksi otetaan esille kiistakysymys, joka sinetöi varmasti viimeisimmänkin epäröijän ehdokasvalinnan. ”Onko se juustoleipä vai leipäjuusto?” juontaja kysyy ehdokkailta. ”Juustoleipä”, sanoo Merja Kyllönen. ”Leipäjuusto”, hihkuu enemmistö. Sauli Niinistö toteaa tulkinnanvaraisesti asian riippuvan siitä, onko päällä leipä vai juusto.

Tilaisuuden päätyttyä salista lipuu pois kuulemaansa varsin tyytyväinen ihmisjoukko. ”Oli yllättävän mielenkiintoinen tilaisuus – minä jopa ymmärsin jotain!” kuuluu opiskelijoiden suista. Saattoivatpa jotkut päästä vielä kuvaan itse istuvan presidentin kanssa. □

liris Muraja (vas.), Fanni Korhonen ja Siiri Laurila pääsivät poseeraamaan tasavallan presidentti Sauli Niinistön kanssa. (Kuva: Siiri Laurila)

Tunnelmaa ja taituruutta Taiteiden illassa

Jo pitkään perinteenä jatkunutta Taiteiden ilta -tapahtumaa vietettiin tänä vuonna hyisenä ja pimeänä tammikuun iltana. Madetojan musiikkilukion lahjakkaiden opiskelijoiden valmistelemaa ohjelmanumeroita kuultiin Pohjankartanon aulassa, juhlasalissa sekä akustisesti luentosalissa.

Laura Halonen

Otso Clarot. Kuva: Tuomas Launimaa.

Luentosalin esiintyjäkaarti oli virkistävän monipuolinen. Odotetusti ohjelmassa oli pääsääntöisesti klassisempaa tuotantoa muun muassa **Claude Debussyltä**, jonka *Suite Bergamarque* menuetin esittäjänä toimi vaihto-oppilaamme **Yuka Miyake**. Kontrabasson käsittelytaidoista sai olla kade, sillä **Ronja Leskelän** ja **Jenni Laurilan** esittämät *Largo* ja *Allegro con spirito* **Henry Ecclesin** sonaatista kaikuivat tilassa juhlallisesti. Joukkoon mahtui myös mitä hykerryttävimpiä esityksiä, kuten **Eveliina Jäntin**, **Sanni Veteläisen** sekä **Veera Sippolan** esittämä **Tuomas Veturin** *Teemakappale*. Kuultiinpa salissa nokkahuilutrioakin!

Taiteiden illassa kuulluista yksittäisistä kokoonpanoista Madetojan musiikkilukio voisi saada loistavia lippulaivoja ja vientituotteita, kuten jo ammattimaisen koreografian kera esiintyneet **Madetojan Makkaperunat** hyvin ovat osoittaneet. **Saara Kajulan** sekä **Iisa Vallrinteen** *Fly Me to the Moon* sai odotta-

maan kaksikolta lisää. Niin ikään **P!nkin** *Just give me a reason* -kappaleen voimakkaalla tunnelatauksella esittäneitä **Jenna Näykkiä** ja **Laura Lapinkangasta** haluaisi taatusti jokainen kuulla coveroimassa, tai kenties esittämässä omia kappaleita, enemmänkin.

Hienoinen pettymys liittyi kuitenkin tapahtuman organisoinnista vastaaviin ja sitä kautta yleisöön. Liekö johtunut tapahtuman ajankohdasta ja kestosta, klo 19:00–22:30 maanantai-iltana ennen korotuskoepäivää, etteivät kaikki yleisössä jaksaneet osoittaa kiinnostusta jokaista esitystä kohtaan. Lahjakkaista metallimiehistä koostetun **Mitral Valven** aloittaessa kello kymmenen jälkeen ei juhlassa ollut enää kuin kourallinen katsojia. Tämä samainen ilmiö nähtiin jo Kevyen Musiikin maratonissa. Toki tällaisissa useiden lavojen tapahtumissa ovat epätasaisuudet yleisömäärissä mahdollisia.

Taiteiden illassa, kuten muissakin lukion tapahtumissa, esiintyminen vaikuttaa positiivisesti opiskelijoiden erinäisten musiikinkurssien arviointiin. Näin ollen olisi hyvä,

että mahdollisimman moni kokoonpano saisi esiintyä niin halutessaan. Näitä mahdollisuuksia on onneksemme monia: Klassisen musiikin iltapäivä, KeMu, Taiteiden ilta sekä myöhemmin keväisin koittava MadRock. Näissä tilaisuuksissa, joissa esiintyjät ovat puskenneet itseään ääri rajoille timanttisen lopputuloksen aikaansaamiseksi, kuuntelevan joukkion paikallaolo olisi vähintäänkin odotettua. Kaikki esitykset olivat tälläkin kertaa jokaisen harjoitteluminuutin väärti. □

Mitral Valve, etualalla Roope Forsberg.

Kuva: Tuomas Launimaa.

HAASTATTELU

Säväri I

Mika Alila

Sävellystyöpajakonsertti eli säväri on kahdesti kevätlukukaudella järjestettävä tapahtuma, jossa Madetojan musiikkilukion opiskelijat saavat esittää omia sävellyksiään. Sävellystyöpaja on yksi lukiomme valinnaisista musiikkiryhmäaineista. Sävellyksiä voi olla tyyliältään laidasta laitaan, ja kokoonpano voi olla mikä tahansa.

Ensimmäisessä sävärissä päästiin tänä vuonna kuulemaan, mitä abiturienttimme aistivat. Aiheeksi päätettiin nimittäin ottaa aistit. Haastateltavana on oman säväribiisinsä esittänyt abiturientti **Veera Parkkinen**.

Nyt kun sävärikonsertti on ohi, niin mikä sinulla jäi päällimmäisenä mieleen? Oliko omassa tai jonkun toisen esityksessä jotain kiinnostavaa?

– Päällimmäisenä jäi mieleen se jännitys ja tunnelma, mikä siellä oli (ainakin esiintyjien kesken). Kaikki esitykset olivat tosi kiinnostavia, ei ollut tylsää.

Olitko aiemmin ollut sävellystyöpajassa tai muuten säveltänyt itsenäisesti? Vai oliko tämä ensimmäinen kerta?

– Nyt oli ihan eka kerta ikinä.

Kun sentään olet Madetojan eliittiä ja varmasti käynyt muutaman musiikin teorian kurssin, niin miten olet soveltanut taitojasi sävellystyössä?

– Noh, teoriatietojen pohjalta valitsin sointukierrot ja tein melodian. Jousisovitusta tehdesä teoriasta oli myös hyötyä.

Olit kuulemma keksinyt itse koko säväriin aiheen. Mistä tällainen aihe nousee?

– Oltiin ensimmäisellä alla säväriohjaustunnilla, ja **Jaakko Jauhiainen** (eli yksi ohjaavista opettajista) sanoi (suunnilleen näin): ”Koska tämän vuoden sävärillä ei vielä ole aihetta, niin meidän ryhmän tehtävä on keksiä aihe. Nyt jokainen teistä kirjoittaa muutaman aiheen paperille, ja käydään niitä sitten läpi. Aikaa minuutti.” Paniikissa sitten eka mieleen tuleva ”aihe” oli aistit. Sitten se tuli valituksi muiden ryhmäläisten innostuessa aiheesta.

Mitä vinkkejä antaisit aloittelevalle säveltäjälle tai vaikka seuraaville säväriläisille?

– Ainakin että ei kannata luovuttaa, vaikka haasteita tulee sävellyksen kanssa ja myös että ei kannata verrata muiden teoksiin vaan olla ylpeä itsestään ja aikaansaannoksistaan.

Kiitos Veera haastattelusta ja onnea ylioppilaskirjoituksiin.

– Kiitos!

Kyseessä oli siis vuoden ensimmäinen sävellyskonsertti, jossa meidän abiturienttimme pääsivät esittelemään teoksiaan. Myöhemmin keväällä on kuitenkin tulossa sävellystyöpa-
jan toinen osa, jossa meidän 1. ja 2. vuoden opiskelijat pääsevät näyttämään kyntensä. Odottakaamme siis syntyviä teoksia innolla. □

Jos saisin miljoona euroa, minä...

Emmi Löppönen ja Linda Kärppä

Vaikka olemme rampanneet jo pidemmän aikaa tuoreimpien opettajiemme tunneilla ja hieman jo tutustuneet heihin, mieleemme juolahti muutama asia, joita emme vielä tienneet heistä. Mitä Maria Kouri tekisi miljoonalla eurolla? Entä onko Janna Väänäsellä jokin erityistaito, josta kaikki eivät tiedä? Lähdimme selvittämään näitä mieltä askarruttavia asioita ystäväkirjateemaisella haastattelulla ja saimme kuin saimmekin vastauksia kysymyksiimme.

Ruotsin opettaja Maria Kouri:

Vapaa-ajallani minä viihdyn metsässä ja nautin takkatulesta.

Päiväni lähtee hyvin käyntiin, kun käynnistän pyykkikoneen ennen aamukahvia.

Lempiartistini tai -bändini: hmm, ei ketään erityistä tällä hetkellä, mutta viime aikoina autossa on soinut aika usein Bo Kaspers orkester.

Vahvin aineeni lukiossa oli ruotsi, tykkäsin kun kurseilla luettiin kirjoja.

Heikoin aineeni lukiossa oli kemia.

Jos saisin miljoona euroa, minä ostaisin heti koko perheelle menoliput Islantiin.

Kuuntelen salaa Spotifysta... ei kuulu paheisiin tällä hetkellä.

Paras piirre toisessa ihmisessä on luotettavuus.

Mieleenpainuvuin muisto lapsuudestani: Moottorikelkkaretket aurinkoisina talvipäivinä.

Eväskorissa oli lämmintä kaakaota ja äidin leipomia korvapuusteja, ja nuotiolla paistettiin makkaraa.

Kovin moni ei tiedä minusta sitä, etten ole ostanut moneen vuoteen yhtään muovikassia.

Paras neuvo minkä olen saanut: Lapset ovat pieniä vain hetken. Ole heidän kanssaan silloin!

Koirat vai kissat? – Koirat.

Psykologian ja uskonnon opettaja Janna Väänänen:

Vapaa-ajallani minä leikin, luen, liikun ja löhöilen.

Päiväni lähtee hyvin käyntiin kahvilla ja hiljaisuudella. Eli hyvin harvoin.

Lempiartistini tai -bändini: hmm...vaikkapa Vesala ja jo edesmennyt PMMP.

Vahvin aineeni lukiossa oli matematiikka ja uskonto.

Heikoin aineeni lukiossa oli fysiikka.

Jos saisin miljoona euroa, minä jemmaisin rahat varmaan tilille pariksi vuodeksi ja koittaisin toipua järkytyksestä. Tavallinen arki on ihmisen parasta aikaa, sitä en muuttaisi.

Kuuntelen salaa Spotifysta Antti Tuiskua silloinkin, kun lapset eivät sitä vaadi.

Paras piirre toisessa ihmisessä on empaattisuus ja hyväntahtoisuus.

Mieleepainuvuin muisto lapsuudestani: telttareissut äidin ja siskon kanssa pitkin Suomen leirintäalueita.

Kovin moni ei tiedä minusta sitä, että osaan ajaa kaivuria.

Paras neuvo minkä olen saanut, on äitini "totta aina toinen puoli".

Koirat vai kissat? – Kissat. □

REPORTAASI

Penkkarit 2018

Mika Alila

15. helmikuuta pääsimme jälleen todistamaan perinteistä penkkarihulinaa. Abit olivat pu-
keutuneet upeisiin ja näyttäviin asuihin, joista osa nostatti meissä hilpeyttä ja osa noudatti
nykykulttuurin ilmiöiden tarkkoja rajoja. Ulkonäöltään tapahtuma oli merkillinen.

Päivää vietettiin madetojalaisittain perinteisellä kaavalla. Aamulla jo kello 8 päräytettiin
huikea show, kun abigaala kutsui Madetojan väen vuoden suurimpaan show'hun. Eturivi-
läisenä todettakoon, että se oli kultaa.

Päivän riehakkain osuus alkoi, kun alkoi soida samba. Musiikin tahdissa abiturienttimme
kannettiin lava-autoihin, joilla he sitten lähtivät kohti kiertoajelua. Sambajoukko lähti koh-
ti osuuspankkia ottamaan mittaa rakkaasta Lyseosta.

Kiertoajelu päättyi Leevi Madetojan patsaalle, jolla laulettiin kyseisen herran teos *Katson
virran kalvohon* opettajamme **Johanna Kemppaisen** johdolla. Penkkaripäivä päättyi siihen,
vaikkakin abit lähtivät omiin juhliinsa.

Päivä oli täysin abiturienteillemme omistettu, mutta esille täytyy nostaa meidän ihanat ensimmäisen vuoden opiskelijat. He jaksoivat kantaa abeja, tehdä upeat kyltit autoihin, pitää sambakulkuetta, siivota jälkiä ja huutaa kovaan ääneen. Kiitos heille!

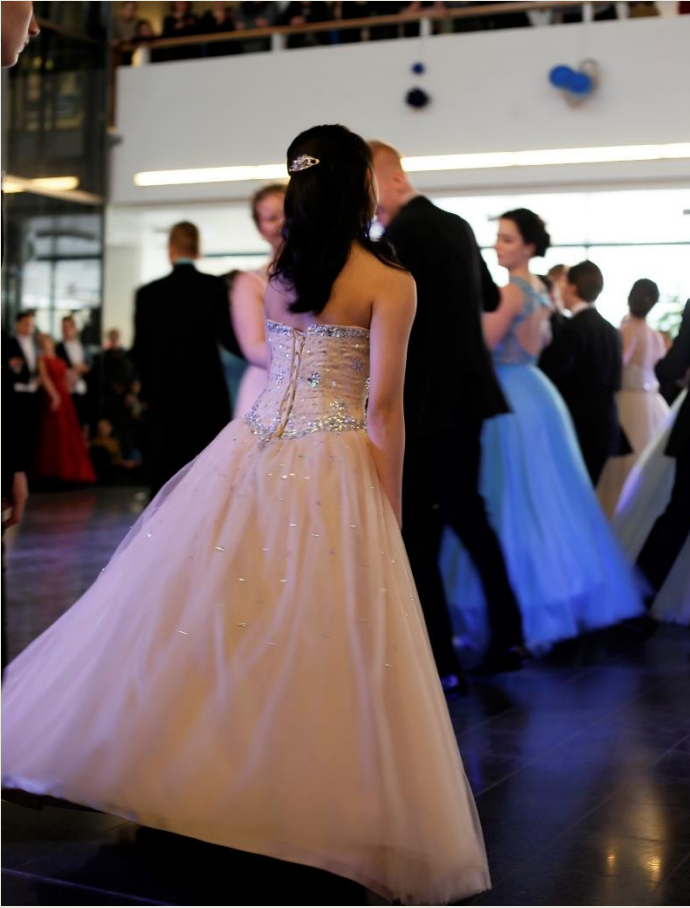
Mutta suurin kiitos kuitenkin abiturienteillemme! □

KUVAREPORTAASI

WANHAT 2018

Petra Kiiskinen ja Matilda Koistinaho

Tuntematon sotilas

Janica Keränen

Aku Louhimiehen ohjaama *Tuntematon sotilas* perustuu **Edvin Laineen** 1955 ohjaamaan elokuvaan ja 1954 julkaistuun **Väinö Linnan** saman nimiseen sotaromaaniin. Elokuva kertoo jatkosodasta, joka käytiin Suomen ja Neuvostoliiton välillä 25.6.1941–19.9.1944. Elokuvasssa pääosissa näyttelevät **Eero Aho** (Rokka), **Johannes Holopainen** (Kariluoto), **Jussi Vatanen** (Koskela), **Aku Hirviniemi** (Hietanen), **Hannes Suominen** (Vanhala), **Paula Vesala** (Lyyti), **Samuli Vauramo** (Lammio), **Joonas Saartamo** (Lahtinen), **Arttu Kapulainen** (Susi), **Andrei Alén** (Rahikainen), **Juho Milonoff** (Honkajoki) ja **Matti Ristinen** (Sarastie). Sivurooleissa nähtiin muun muassa **Robin Packalen** (Hauhia) ja **Pirkka-Pekka Petelius** (Kaarna).

Elokuva sai ensi-iltansa elokuvateattereissa 27. lokakuuta 2017. Helmikuussa elokuvasta tuli ensimmäinen suomalainen elokuva lähes viiteenkymmeneen vuoteen, joka saavutti miljoonan katsojan rajan. Elokuva sai myös 11 Jussi-ehdokkuutta muun muassa parhaasta miespääosasta, ohjauksesta ja elokuvasta.

Aku Louhimies otti todellisen haasteen vastaan, kun hän päätti alkaa ohjaamaan ja kirjoittamaan uutta *Tuntematonta sotilasta*. Haasteena Louhimiehelle oli alkuperäisen tarinan muuttaminen modernimpaan muotoon. Hän ei vain luonut vanhaa uudelleen, vaan hän loi vanhan rinnalle myös uutta. Mielestäni hän onnistui siinä paremmin kuin kukaan olisi osannut odottaa. Kun menin katsomaan elokuvaa, en uskonut, että se tulisi olemaan hyvä. Uskoin, että uusi Tuntematon tulee olemaan yhtä pitkästyttävä ja tylsä kuin edeltäjänsäkin. Näin ei kuitenkaan ollut. Elokuvasssa ei ollut yhtään tylsää hetkeä, ja mielenkiinto elokuvaan säilyi koko ajan, vaikka elokuva kesti lähes kolme tuntia. En kuitenkaan pitänyt siitä, että kohtausjärjestys oli välillä vähän sekalainen. Elokuvan grafiikat oli myös tuotettu loistavasti, ja elokuvat erikoistehosteet olivat päätähuimaavia. Mielestäni elokuvassa parasta kuitenkin oli se, että suurin osa legendaarisista lausahduksista oli säilytetty uuteenkin versioon. Minun henkilökohtainen suosikki on ylivoimaisesti: ”Tulta munil!”

Eero Ahon esittämä Rokka on kyvykäs taistelija, mutta saman rajattoman rohkeuden kääntöpuoli saa hänet kulkemaan sovittua kaavaa vastaan, ja vakavassa paikassa nämä piirteet kasvavat kaikesta piittaamattomaksi toimintavimmaksi. Aku Hirviniemen esittämä Hietanen on hyvin leikkisä, ja leppoisa persoona pitää muiden mielialat korkealla, ja kamalan lopun lähestyessä tämä auttaa muita. Jussi Vatanen on erinomainen Koskela, luja miehistöstä kohonnut komentaja, joka ylläpitää moraalia.

Louhimies on onnistunut myös roolituksessa mahtavasti. Jussi-gaalassa parhaana miespääosana pidettyä Eero Ahon roolisuoritusta Antero Rokkana ei voi muuta kuin ihailia.

Aho oli mainio valinta Rokan rooliin, sillä hän osasi eläytyä rooliinsa todella hyvin. Mielestäni Rokan rooli oli koko elokuvasta parhaiten toteutettu ja vaikein rooli näytellä. Muita uskomattoman hyviä roolisuorituksia mielestäni olivat Aku Hirvieniemen ja Jussi Vatasen suoritukset. Yksi asia minua kuitenkin jäi roolituksessa häiritsemään. En ymmärrä, miksi elokuvan pieneen sivurooliin oli pitänyt palkata niin suosittu henkilö kuin Robin Packalen. Olisi ollut eri asia, jos hänellä olisi ollut isompi rooli, mutta se jäi vain ärsyttämään, kun melkein heti valkokankaalle astumisen jälkeen hän jo kuoli.

Elokuvan tarina perustuu hyvin tärkeään osaan Suomen historiaa, ja sen takia suosittelinkin kaikkia katsomaan tämän elokuvan. Elokuvan veti minut kuitenkin hiljaiseksi, sillä se oli raskasta katsottavaa. Se sai minut henkilökohtaisesti miettimään todella, mitä Suomen historiassa on joskus tapahtunut ja miten asiat ovat onneksi nykyään paremmin. Louhi-miehen Tuntematon on paljon traagisempi elokuva kuin edeltäjänsä, joten en sen takia suosittelen elokuvaa heikkohermoisille. □

HAASTATTELU

Madislainen lavalla

Veeti Kainulainen Kuva: Oulun teatteri

Madetojan abiturientti Jami Kontturi on osana Oulun teatterin *My Fair Lady* -produktiota tanssivassa ja laulavassa ensemblessä. Leevi-lehti haastatteli Kontturia teatteritunnelmissa.

Miten päädyit teatterille?

Jami: Iskä lähetti minulle linkin teatterin sivuille, missä haettiin tanssivia ja laulavia ihmisiä vuonna 2018 pyörivään musikaaliprojektiin. Lähetin hakemuksen, aiemmassa kokeuksessa kaikki Lauluklubista Tuiran seurakunnan pääsiäismusikaaliin. Sain sitten sähköpostin, jossa kutsuttiin toiseen vaiheeseen ja lähetettiin nuotteja, jotka täytyi opetella hakupäivää varten. Hakupäivänä oli biologian koe, joka meni täysin penkin alle, koska stressasin koe-esiintymistä paljon enemmän.

Itse koe-esiintymisessä oli laulu- ja tanssiosio. Lauluosiossa käytiin läpi ne kappaleet, joihin sähköpostissa lähetettiin nuotit. Tanssiosiossa taas käytiin läpi lyhyt koreografia, joka oli meille laulajapurukalle hieman helpotettuna versiona.

Juoni tiivistyi, kun sain sähköpostin, jossa sanottiin, että en päässyt mukaan tällä kertaa. Tein kuitenkin isäni neuvon mukaisesti, ja laitoin kohteliaan kiitosviestin vastauksena.

Kului pari viikkoa, jolloin sain soiton Merja Larivaaralta, joka sanoi, että he ovat päättäneet suurentaa ensemblen kokoa aiemmin suunnitellusta ja että minulle saattaisi olla tilaa sittenkin. Kävin vielä yhdessä koe-esiintymisessä, jossa minulle parinkymmenen minuutin jälkeen sanottiin: "Tervetuloa mukaan." En tiedä lainkaan, kuinka paljon tuo kiitosviesti vaikutti mahdollisuuksiini, muttei siitä varmaan haittaakaan ollut.

TL;DR: Mukaanpääsy oli yhdistelmä laulutaitoa, hyvänä tyyppinä olemista – suosittelen kaikille, se on tärkeä "taito" – ja tuuria.

Paljonko musikaalia on harjoiteltu?

Jami: Musikaalin harjoitukset alkoivat marraskuun lopussa – epämukavasti koeviikon alussa, mutta siitä lisää myöhemmin. Jouluuun asti harjoituksia oli noin kolmena päivänä viikossa, usein sekä päiväharjoitus (4 tuntia, tyypillisesti 10–14) että iltaharjoitus (tyypillisesti 18-21.30). Joulun jälkeen harjoituksia alkoi olla lähes joka päivä aamuisin ja iltaisin, erityisesti viimeiset kaksi viikkoa olivat täynnä harjoituksia. Luonnollisesti kappaleita ei myöskään alettu opettelemaan paikan päällä, vaan ne täytyi opetella enimmäkseen kotona.

Miten koulutyön ja teatterin yhteensovittaminen on onnistunut?

Jami: Noh, enimmäkseen olen ollut varsin onnellisessa tilanteessa, sillä nämä harjoitukset ovat sattuneet hyvälle ajanjaksolle. Alussa ollutta koeviikkoa lukuun ottamatta harjoitukset ovat olleet kolmannella jaksolla, jossa, näin abina, ei ollut kuin kertauskurseja. Päätin siis olla menemättä millekään kertauskurssille ja käydä vain harjoituksissa.

Ongelmaksi muodostui kuitenkin koeviikko, jolloin minulla ei kyllä tainnut olla kuin neljä koetta. Kolme kyseisistä harjoituksista onnistui kuitenkin osumaan kokeen päälle. Jouduin leikkimään melkoista taikuria loihtiessani kokeet mahdollisiksi tehdä teatteriharjoitusten lomassa. Yhden tein vielä seuraavalla koeviikolla :D. Jos olisin ollut koulussa samanaikaisesti, kotona tehtävää koulutyötä olisi varmasti ollut valtavasti.

Mikä on parasta teatterityössä?

Jami: Ehdottomasti esiintyminen. Täällä Pohjankartanon Alla, niin mukava kuin se projekti olikin, oli itselleni hieman pettymys, kun en päässyt lavalle laulamaan ja tanssimaan. MFL antoi minulle uuden mahdollisuuden musikaaliesiintymiseen sekä antoi mahdollisuuden tehdä ammatillisesti suosikkiasiaani maailmassa. Nautin joka hetkestä lavalla täysin siemauksin, toivottavasti jokaiselle löytyy samankaltainen kiinnostuksen kohde. Muita

mahtavia asioita ovat olleet työryhmän jäsenet, joista jokainen on mahtavaa seuraa, ja tanssikohtaukset.

Mitä olet saanut teatteriperiodista?

Jami: Monenlaisia asioita. Ensimmäinen, ja tärkein, on työkokemusta alasta, joka minua kiinnostaa. Kokemus on kasvattanut minua huomattavasti, ja on ollut erittäin mielenkiintoista olla mukana tekemässä erittäin taitavien ammattilaisten kanssa. Kokemus on saanut myös huomaamaan, miten pitkä matka minulla on vielä kuljettavana, ennen kuin olen aivan ammattilaisen tasolla. Nuorena kuvittelee helposti itsestään liikoja, ja hyvä henkinen läpsäisy takaraivoon tekee itse kullekin hyvää silloin tällöin. Lisäksi kokemus on pistänyt minut liikkeelle, joten voisin väittää olevani nyt paljon paremmassa kunnossa kuin marraskuun alussa.

Lisäksi kokemus on antanut minulle unelman jota tavoitella. En tiedä vielä, mitä siitä tulee, mutta kuten isoveljeni neuvoi minua joskus: jos sitä aikoo koskaan yrittää, niin nuorena on hyvä aika!

Aiotko jatkaa näyttelijän uralla?

Jami: Mahdollisesti. Aiemmin mainitsemani unelma olisi olla musikaalinäyttelijä ulkomailla, mutta se ei välttämättä ole kovin realistista. Aika kuitenkin näyttää! Olen myös hakenut ensi vuonna olevaan Peppi Pitkätossuun mukaan, mutta vielä en ole kuullut teatterilta takaisin.

Terveisiä Leevin lukijoille?

Jami: Kiitos, jos jotakuta jaksoi kiinnostaa tarpeeksi, että luki tämän haastattelun. Shout out musiikinopettajille, erityisesti Mari Klemetilälle, joka oli lukioajan lauluopettajani. Muistakaa kaikki myös opiskella, vaikka tähtäimessä kuinka olisikin taito- tai taideala. Eipähän myöhemmin jää harmittamaan, että hukkasi sen mahdollisuuden. □

ARVOSTELU

Ryysyistä rikkauksiin

Kuva: Oulun teatteri, Jussi Tuokkola

Oulun teatteri jatkaa musikaaliproduktioiden tuotantoa *My Fair Lady*n voimin.

Veeti Kainulainen

Oulun teatteri on esittänyt useita huippusuosittuja musikaaleja, kuten *The Addams Family* (2015) sekä *Housut pois!* (2013). Teatterilla on siis niin tietotaitoa kuin resursseja laadukkaiden musikaalien toteuttamiseen, ja onkin ilo nähdä **Alan Jay Lernerin** ja **Frederick Loewen** *My Fair Lady* Suurella näyttämöllä. Tuplaensi-iltansa 26. ja 27. tammikuuta saanut musikaali on vetänyt salin täyteen miltei joka näytöksessä, eikä lainkaan syyttä.

My Fair Lady perustuu **George Bernard Shaw'n** *Pygmalion*-näytelmään sekä **Gabriel Pascalin** samannimiseen elokuvaan. Musikaalin päähenkilö Eliza Doolittle (**Yasmine Yamajako & Rosanna Kemppi**) on 1800-luvun alun Lontoon kaduilla kukkia kaupitteleva nuori nainen, joka on kauniista ulkonäöstään huolimatta rahvaanomainen ja ronski. Kohdattuun Elizan kielitieteilijä Henry Higgins (**Kari-Pekka Toivanen & Janne Raudaskoski**) lyö vetoa ystävänsä eversti Pickeringin (**Mikko Leskelä**) kanssa: Higgins pystyisi kasvatta-

maan Elizasta hienostuneen seurapiirinaisen kuudessa kuukaudessa. Higgins ottaa Elizan suojiinsa opintojen ajaksi, eikä erilaisten luonteiden ja tapojen synnyttämiltä konflikteilta voi välttyä.

Yasmine Yamajako tekee loistavan tulkinnan Eliza Doolittlenä. *My Fair Lady* on ennen kaikkea Elizan tarina, ja on ilo seurata hänen kehitystään tarinan aikana katutyöstä itseenäiseksi hienostonaiseksi. Kari-Pekka Toivosen Henry Higgins jää hieman laimeaksi hahmoksi, eikä hahmon narsistisuutta ja välinpitämättömyyttä tuoda esille tarpeeksi. Pääkaksikon rooleissa nähdään myös Rosanna Kemppi sekä Janne Raudaskoski, ja parivaljakot vaihtelevat miehitystä näytösten välillä. Pääroolien tuplaus tarjoaa näytöksiin uusia tulkintoja, ja olisi mielenkiintoista nähdä toinenkin parivaljakko lavalla. Show'n todellinen tähti on kuitenkin **Hannu Pelkosen** esittämä Alfred P. Doolittle, Elizan isäukko. Pelkonen on juuri oikea valinta ryypiskelyyn taipuvaksi filosofoijaksi, jonka monologit ja karismaattiset laulukohdat jättävät hymyn huulille.

Musikaali etenee sulavasti kohtauksesta toiseen, ja siitä sopii kiittää **Pasi Hiltulan** johtamaa orkesteria sekä tanssivaa ja laulavaa ensembleä. Hiltulan lisäksi Madetojan väriä tunnustavat orkesterin puolella **Jaakko Jauhiainen** sekä ensemblessä **Jami Kontturi**. Pienempi orkesteri värittää lavan tapahtumia mainiosti, eikä **Jussi Lampelan** sovitus epäröi ottaa pieniä, virkistäviä vapauksia alkuperäisteoksesta. Kohtauksiin mukautuva ensemble on ensiluokkainen tunnelmanluoja: ilmeikkäät ja osaavat näyttelijät puhaltavat eloa niin Lontoon kapakkaan kuin juhlaan tanssiaisiin. **Mikko Koivusalon** suomennos puhaltaa eloa teksteihin, ja laulujen sanat jäävät soimaan päähän pitkäksi aikaa. Käännös sisältää muutamia epäkohtia, kuten englannin kielen rappion päivittely suomen kirjakielen ja murteiden kautta tai *Elizan Käy Kii (Show Me)* -laulun sävyn muuttuminen. Kokonaisuudessaan haastava käännöstyö on kuitenkin tehty onnistuneesti, eikä hampaankoloon jää paljoa.

Oulun teatteri on jälleen tuottanut onnistuneen produktion. *My Fair Lady* on huikeaa ilottelua, jossa näyttelijät pääsevät loistamaan monenlaisissa tilanteissa. Vanhan koulukunnan musikaali tuodaan onnistuneesti hieman nykyaikaistettuna pohjoiseen, eikä karvan verran alle kolmituntisen näytöksen aikana ole tylsistymisvaaraa. Teatterin seuraava musiikkiproduktio on Oulun Konservatorion kanssa yhteistyössä toteutettava *The Four Note* -ooppera, joka saa ensi-iltansa 13.4.

Oulun teatteri: My Fair Lady. Käsikirjoitus ja sanoitukset: Alan Jay Lerner. Musiikki: Frederick Loewe. Suomennos Mikko Koivusalo. Ohjaus Merja Larivaara. Keskeisissä rooleissa Yasmine Yamajako, Rosanna Kemppi, Kari-Pekka Toivonen, Janne Raudaskoski, Mikko Leskelä, Anneli Niskanen, Hannu Pelkonen. Orkesterin johto: Pasi Hiltula. Koreografia Katja Koukkula ja Jussi Väänänen. Lavastus Kalle Nurminen. Ensi-illat 26. ja 27.1. suurella näyttämöllä.

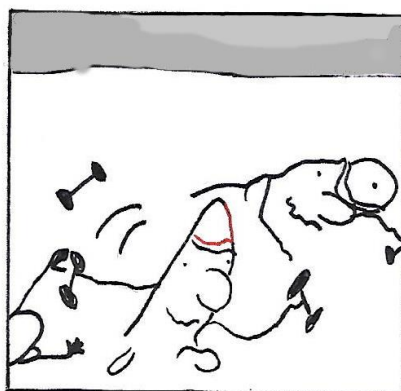
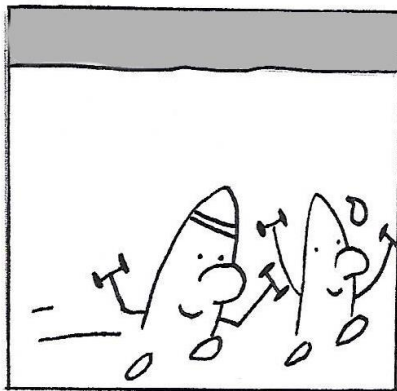
Telkkarin valossa peili

hivenaineita youtube-videoista
kirkas tuoli jolla Pää istuu
omalla painollaan lentävät lentokoneet
siniset kuuntelijan kasvot
urheiluseura ottamassa kantaa
kivijalka hukuttanut itsensä
kirja vailla kansia tai hyllyä
kuu pidoissa jotka kuuluivat auringolle
perhosten kämmeniin kasvaa karvoja
Pentagon syöksee tulta lastensairaaloihin
talvi kyseenalaistaa keskittyneet silmät
kallista juustoa köyhien jääkaapissa
Perkele rynnii takariviin ja kiroaa jumalansa
viini maistuu vedeltä ja ristin jäänteiltä.

Petteri Parkkila

NEAREST

HENKISTÄ URHEILUA

3

KOLUMNI

Päivikki Mutanen

Sitten kun – ei kun nyt

Nykymaailmassa kaikki on suorittamista: syömiselle, nukkumiselle ja jopa onnellisuudelle löytyy tietyt ohjeet, joiden mukaan ne toteutuvat oikein. Tavoitteissa ei itsessään ole mitään vikaa; ne lisäävät motivaatiota ja auttavat kehittymään.

Tavoitteille ei pidä kuitenkaan antaa liikaa painoarvoa, sillä liiallisina niillä on taipumus asettua elämän esteeksi. Standardisoitu yhteiskunta tuottaa helposti kansalaisia, joiden mielikuvissa elämä alkaa vasta sitten, kun tavoitteet on saavutettu. Sillä on väistämättä vaikutuksensa lukio-opiskelijankin arkeen. Konkreettisimmillaan ilmiö näkyy lukionuorten elämässä hengästyttävänä yo-kirjoitusten ja lopputulosten korostuksena. Sitten kun ollaan ylioppilaita, on saavutettu jotain suurta, ja elämää voi alkaa. Sitten kun ollaan ylioppilaita, ollaan onnellisia ja nautitaan elämästä. Sitten kun ollaan ylioppilaita, mennään unelmakouluun – ja se se vasta on elämää.

Valitettavasti elämän realiteetti on se, ettei koskaan tule kunnolla valmista. Vaikka yksittäisen välitavoitteen saavuttaisikin, aina löytyy seuraava ”sitten kun” -etappi. Sitten kun olen korkeasti koulutettu, muutan ulkomaille ja teen unelmatyötäni. Sitten kun olen hyväkuntoinen ja hallitsen ajankäyttöni, tulen onnelliseksi.

Lukioarjessa tulee helposti elettyä ”sitten kun” -elämää eikä se ole mikään ihme, perustuuhan koko lukio tavoiteltuun ylioppilastutkintoon. Hyvää tarkoittaen ja ehkä vahingossa opettajat kera vanhempien usein ruokkivat ilmiötä nuorten keskuudessa. Ylioppilaskirjoituksista maalailtaan värikkäitä kuvia ja pelotellaan niiden haastavuudella. Uhkakuvat viestivät, että pienikin virhe kirjoittaessa voi kostautua, joten on oltava erityisen tarkkana. Yhteiskunta ei helpota tilannetta kasvattamalla kirjoitusten käytännön arvoa. Mitäpä muuta voisi odottaakaan kuin yltiöstressaantuneita opiskelijoita, jotka pää sauhuten valmistautuvat suureen koitokseen. Ei ole yllättävää, että osa luovuttaa ja alkaa vain odottaa ”sitten kun” -elämän alkamista.

Ihmisen onnellisuuskokemukseen sanotaan vaikuttavan sen, miten ihminen kuvaa elettyä elämäänsä. Yhdestä elämästä voisi kertoa useita kertomuksia eri näkökulmista siten, että ne kaikki pitäisivät paikkaansa. Leikin ajatusleikkiä ja kuvittelen, millaista kertomusta tulen kertomaan omasta historiastani. Kerronko, että odotin koko ajan ”sitten kun” -elämää, jota ei koskaan lopulta tullutkaan?

Lukioaika on lyhyt osa elämää, joka pitää sisällään valtavan paljon. Minun elämäni ei ala sitten, kun lukioni on valmis ja olen ylioppilas. Se se vasta on elämää, kun on läjä koulutöitä odottamassa, mutta teekupponen lämmittää ja antaa virtaa. □

ARVOSTELU

Funk you!

Jokavuotista lauluklubia saatiin ihastella tänä vuonna Pohjankartanon juhlasalissa 1.3.2018 funkin tahtiin.

Teksti ja kuvat: Eveliina Jäntti

Ohjaavat opettajat **Mikko Alanne**, **Mari-Anneli Sarkkinen**, sekä tanssikoreografiat suunnitellut **Annamari Kess** toivat madetojalaisten sekä AK dancen tanssijoiden taidot kaikkien ihailtavaksi huikeassa mukaansa tempaisevassa show'ssa.

Kello lähenee ilta seitsemää, ja Pohjankartanossa käy kova kuhina. Katsojaa löytyy jokaiseen lähtöön, ja väkeä kasaantuu juhlasalin ulkopuolelle. Aulassa pyörivät teaser-videot Lauluklubin mystisistä soittajista herättävät mielenkiintoa tulevasta. Pian päästäänkin itse musiikin pariin.

Ensimmäisenä kuultiin *Funky stuff*, jonka aikana soittajat esiteltiin kukin vuorollaan. Musiikin rytmikkyys sekoitettuna esiintyjien huikeaan meininkiin takasi esityksen onnistumisen. Soulista kehittynyt, 1970-luvulla kukoistanut funk pääsi elementtiinsä madetojalaisten taustalaulajien sekä 14 soittajan yhteistyöllä. Mukana lavalla nähtiin yhteensä 14 tanssijaa madetojalta sekä AK dancesta. Illan aikana nähtiin useita eri funkin tyylejä eri solistien esittämänä.

Funky stuffin jälkeen **Veera Pyykkö** esitti *Dance Little Sisterin*, joka on alkuperäisesti Terence Trent D'Arbyn kappale. Leikittelevä synamelodia, **Jimi Ahloorsin** tenorisaksofonisoolo sekä biisin nimenmukainen tanssi nostattivat tunnelmaa entisestään. Leikittelevyys ja humoristisuus ovatkin avainsanoja tämän vuoden Lauluklubissa.

Lavalla kuultiin funkia laidasta laitaan. Klassikkokappaleista, kuten James Brownin *I Feel Goodista*, aina hieman uudempaan, vaikkapa BRADION *Back to the Funkiin*.

Illan viimeinen kappale oli *Soul With A Capital 'S'* (org. Tower of Power) **Eelis Saurion** esittämänä. Lava täyttyi väreistä, energisyydestä ja ennen kaikkea musiikista.

Lauluklubin musiikkia täydensivät taustatanssijoiden tarkat koreografiat sekä tarkka valosuunnittelu. Yleisön suosionosoitukset olivat ansaitut, niin opettajien kuin opiskelijoiden panostus vuoden 2018 Lauluklubiin oli huippuokkaa.

Back to the Funk Olli Tervolan esittämänä

REPORTAASI

Perinteitä ja jotain aivan uutta

Madetojan musiikkilukion perinteinen kulttuurimatka koitti jälleen. Mitä reissusta jäi käteen?

Veeti Kainulainen 22.5.2018

Madetojan musiikkilukion piha-alue täyttyy pikkuhiljaa lukiolaisista, kun kulttuurimatka – tai tarkemmin sanottuna pitkä bussimatka on alkamassa. Lähtö ”aamuvarhain lintujen laulaessa”, kuten englannin ja ruotsin lehtori **Päivi Päivike** kuvaili, tuotti joillekin aamuunisille opiskelijoille ongelmia, mutta neljä bussia starttasi pihasta likimain aikataulussa Jyväskylän kautta kohti Helsinkiä. Etäisyydet kulttuurikohteisiin ovat pitkiä kuin nälkävuosi, mutta tunnelma oli hilpeä laulun ja puheensorinan hälyisessä bussissa.

Jyväskylän yliopistolla tehdyn varikkopysähdyksen jälkeen bussit suuntasivat kohti Helsinkiä, ja pitkän, kaiken kaikkiaan noin kahdeksantuntisen ajomatkan jälkeen bussit pysäköivät Finlandia-talon eteen. Puutuneita jäseniään venyttelevät matkalaiset suuntasivat kulkunsa kohti Musiikkitaloa, ja siellä odottavaa Radion Sinfoniaorkesterin konserttia. Illan ohjelmistoon kuului niin uutta kuin vanhaa musiikkia ylikapellimestari **Hannu Linnun** johtamana, ja vierailijana toimi kanadalainen pianistitaituri **Angela Hewitt**.

Konsertti alkoi vauhdikkaasti **Sebastian Fagerlundin** uutukaisella *Water Atlas* -teoksella, joka on Ylen, BBC:n ja Amsterdamin Concertgebouw-konserttitalon yhteistilaus. Moderni teos jakoi yleisön mielipiteitä, mutta teos piti otteessaan koko 20-minuuttisen kestoensa ajan. *Water Atlas* ei tarjonnut kuuntelijalleen hetken lepoa vaan piti kuulijan koko ajan penkin reunalla odottaen seuraavaa teemaa ja muutosta. Ensimmäisellä puoliajalla kuultiin myös **Manuel de Fallan** *Öitä Espanjan puutarhoissa* -sarja pianolle ja orkesterille. Hewitin tulkitsemana teos oli sangen kaunis, mutta orkesterin ja solistin tasapaino oli hieman hukassa. Monenlaisia tunnelmia tarjonneen teoksen jälkeen pianotaituri soitti encorena **Isaac Albénizin** kitarateoksen *Asturias* pianolle sovitettuna. Hieman kummallisesti encore oli melkeinpä mukaansatempaavampi kuin varsinainen soolokappale.

Toinen puoliaika alkoi **Claude Debussyn** orkesteriteoksella *Jeux*, leikki. Debussyn teos tuntui hieman hajanaiselta, ja sitä oli haastavaa seurata. Koko konsertin kohokohta oli kuitenkin säästetty viimeiseksi: **Maurice Ravelin** klassikoiden klassikko, *Bolero*. Uskomaton yksinkertaisuuden ja orkestraation mestariteos kuulosti konserttialissa paremmalta kuin koskaan ennen. Hienovarainen äänenvoimakkuuden kasvaminen läpi 14-minuuttisen teoksen useiden solistien kautta oli uskomaton musiikillinen matka. Tunnelman ja orkesterimassan kasvaessa musiikkiin on vaikeaa olla tempautumatta mukaan, ja kuin tyhjästä tulevat modulaatiot tykittävät suoraan tärykalvoille suoraa musiikillista euforiaa. *Bolero*

on teos, joka jokaisen musiikinystävän tulisi kuulla livenä, hyvässä salissa kunnan orkesterin esittämänä.

Radion sinfoniaorkesteri oli hyvässä vedossa, ja erityisesti kapellimestari Linnun työskentelyä ja uskomatonta ilmaisuvoimaa oli ilo seurata omin silmin. Konsertti jätti positiiviselle mielelle, ja konsertista olikin ilo siirtyä suoraan majoituspaikkaan hotelli Korpilampeen valmistautumaan tulevien päivien kulttuurielämyksiin.

Kulttuurimatka Helsinkiin, perjantai 18.5.2018

Kansallismuseo, Musiikkitalo, Sibeliusmonumentti... Kulttuurimatkan toisena päivänä matkaajien oli määrä tutustua huikkeisiin Helsingin keskustan kohteisiin.

Laura Halonen

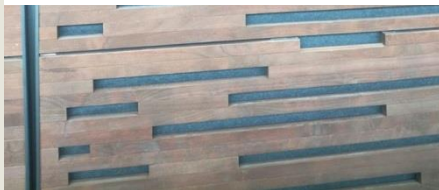
7.00

Jos edellinen ilta ei ollut venynyt väsyttävän pitkäksi, tarjosi Korpilammen uima-allas rentouttavan herätyksen päivään. Toimittajat totesivat poreammeen olevan epäkunnossa, mikä ei silti estänyt pulikointia muissa vesissä.

~ 9:00

Musiikkitalon seinät syövät ääntä tehokkaasti.

10.00–13.30

Joukkio pakkautui linja-autoihin, joiden kohteena oli Musiikkitalo. Opas esitteli yleisölleen rakennuksen

Sibelius -monumentilla aurinko paistoi ja linnut lauloivat.

arkkitehtonisia ratkaisuja, ideologiaa rakennuksen takana sekä rakennukseen liitettyjä taideteoksia. Torstai-illasta tutun konserttisalin katsomoratkaisu herätti hämmästyä: tummat pinnat, joiden keskellä vaalea tammilattia loisti kilpaa soittajien taitojen kanssa, epäsymmetrisen huolitellut istuinlohkot sekä salin valaistusratkaisut tekivät vaikutuksen.

Samaan aikaan kun linja-autot 3 ja 4 kiertelivät Musiikkitalossa, pääsivät muut tutustumaan Suomen Kansallismuseoon.

14.00–18.30

Ruokailu järjestettiin Sibelius-lukion tiloissa, jonka jälkeen oppilaat saivat vapaasti kierrellä mieluisiksi kokemissaan

Kansallismuseon erityisnäyttelyssä esiteltiin satoja Barbie-nukkeja.

kohteissa.

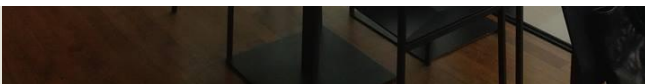
18.30 →

Paluumatkalla majoituskohteeseen pysähtyivät linja-autot Sibelius-monumentilla, jonka alla koulun oppilaat kajauttivat *Finlandian* sekä *Sydämeni laulun*.

Illalla oppilaskunta tarjosi mahdollisuuden erilaisiin ulkoilma-aktiviteetteihin, joista "kävelylenkki lammen ympäri" osoittautui suosituimmaksi. Loppuillan vietti kukin omalla tavallaan.

Musiikkitalon ulkoseinät ovat pääosin lasia.

Kulttuurimatkan kolmas päivä

Herätessä lähtöpäivänä päässä humisee oudot muistikuvat eilisestä kahvittelusta kissojen kanssa. Tänään lähdetään kotia kohti, mutta matkalla vielä tapahtuu kaikenlaista jännää. Kun tavarat on lastattu ja hotellin henkilökunnalle laulettu, päästään liikkeelle.

Ainolassa Sibeliuksen haudalla opiskelijat laulavat Johanna Kemppaisen johdolla Sydämeni Laulun ja Finlandian. Opiskelijakunnan hallituksen edustajat laskevat samalla seppeleen haudalle.

Tämän jälkeen bussiryhmät kiertävät katselemissa nähtävyyksiä, kuten Sibeliuksen sisäpuolta ja pihapiiriä, Pekka Halosen taloa Halosenniemessä ja Aleksis Kiven kuolinmökkiä. Jokaiseen kohteeseen on omat opastuksensa, ja oppaat osaavatkin kertoa hyvin tarinaa näiden taiteilijoiden elämästä.

Ennen varsinaista lähtöä kotiin, reissaajat käyvät aterialla Järvenpään Seurakuntaopistolla. Ja näin kulttuurimatka päättyy, kun pääkaupunkiseutu jää taakse ja edesspäin hämmöttää Oulu. □

Elämämme vuorireissu

Hanna-Leena Hildén

Puhelimen muistio, perjantai 20.4. klo 15.38

Ensimmäiset esitykset ovat nyt pulkassa ja meillä on tunnelma katossa! Porukka on ryhmäytynyt hyvin ja odotamme innolla ylihuomista lähtöä. Kukaan ei tiedä, mitä tuleman pitää. Musiikin lehtorimme Anne Ålanderin sanoja lainaten: "Mikäli Tauno-torakka sattuu aamutoimilleen yhtä aikaa kanssamme, sanomme sille kohteliaasti "Privet!" ja kappas, siinä on ensimmäinen uusi tuttavamme!"

Kirovskin-matkamme oli Kokemus isolla K:lla. Elämykseemme kuului tutustumista, ryhmäytymistä, työntekoa ja hauskanpitoa. Päivämme koostuivat erilaisista aktiviteeteista, työpajoissa työskentelystä, paikallisesta ruokakulttuurista sekä tietenkin tehetkistä. Aktiviteetteihin kuului opastetut kierrokset lumilinnassa ja paikallisessa mineraalimuseossa, venäläisten nuorten koululla vierailu sekä maisemien ihailu Kirovskin laskettelukeskukseen huipulta.

Tiistai-iltana leikimme koko poppoolla venäläisiä kansanleikkejä, toisin sanoen ”pusuja ja paritusta puolittujen kanssa”. Omasta reviiristään tarkka suomalainen saattaisi tässä vaiheessa säikähtää, mutta meillä oli huippuhauskaa! Keski- viikkona paikalliset nuoret järjestivät meille retro-teemaisen illanvieton, jossa pidimme hauskaa tanssien ja laulaen karaokea.

Työstimme viimeisen illan poikkitaiteellista performanssia joka päivä Kirovskin kauniissa kulttuuripalatsissa – taiteen rakennuksessa. Viikon alussa sijoittauduimme kiinnostus- temme ja osaamistemme mukaan bänditoimintaan, tanssi- ja koreografiaryhmään ja draamaryhmään. Kielimuuri toi haastetta työskentelyyn, mutta kärsivällisinä ja luovina nuorina onnistuimme kiertämään kommunikointiongelmia esimerkiksi kehonkielen avulla.

Oli todella mukavaa päästä tutustumaan paikallisiin nuoriin, heidän arkeensa ja kulttuuriinsa. Toivomme, että hekin saivat positiivisen kuvan suomalaisuudesta sekä erityisesti

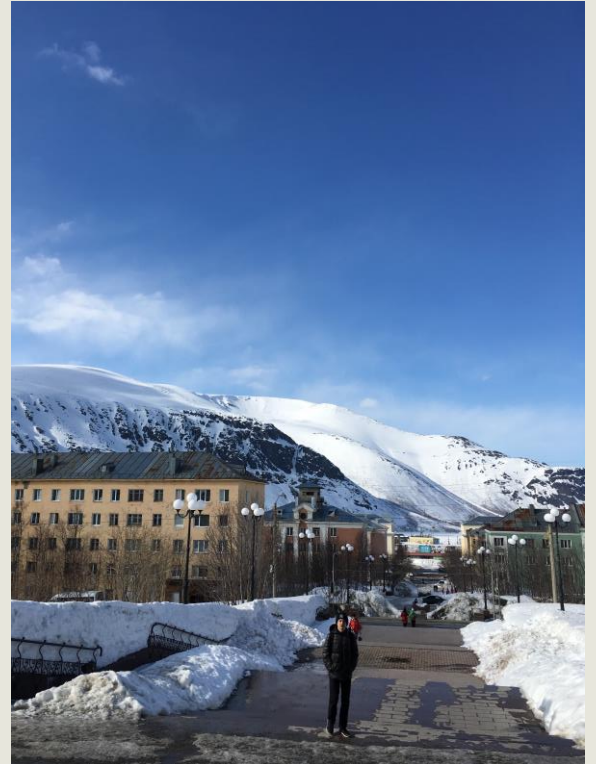
Madetojan meiningistä! Rakkaus taiteeseen toimi kaikkia yhdistävänä tekijänä, joten tutustuminen ilman yhteistä kieltä oli melko helppoa.

Kaikkea ei kuitenkaan edes Google Translate pysty kääntämään. Henkilökohtaisesti itselleni eräitä reissun parhaimpia hetkiä olivat jokailtaiset tsemppipiirit, joissa jaoimme ”suomiporukkamme” kesken päivien ajatuksia ja tunteita sekä vaikeuksia ja huippuhetkiä.

Puhelimen muistio, keskiviikko 25.4. klo 0.04

”Tuntuu, kuin ulkopuolisella maailmalla ei olisi mitään merkitystä. Tekisi mieli karsia ne vähäisetkin yhteydet ulkomaailmaan ja ottaa pienimmätkin rippeet irti tästä uskomattomasta kokemuksesta.”

Suomipopoomme tiivis ilmapiiri vahvisti jo muutenkin käsittämättömän vahvaa leirikuplaa, ja syitä siihen on monia. Majoittauduimme hostellissa kahdessa suuressa huoneessa – toisessa nukkuivat tytöt ja toisessa pojat. Vessakäyntejä ja suihkutteluhetkiä lukuun ottamatta koko reissun aikana ei ollut tilaisuutta syrjäytyä omiin oloihin, vaan jaoimme jokaisen hetken. Netti-yhteys toimi, mutta ei tarpeeksi hyvin, jotta päivän aikana kertyneet ilmoitukset ja viestit olisivat auenneet. Kaikkeen tähän lisättynä täydet, yli kaksitoistatuntiset, työpäivät nostattivat monenlaisia tunteita pintaan.

Vaikka välillä Emilia Vornen sanoin ”harmitti, että turhautti ja turhautti, että harmitti”, jokaisen tunnevyöryssä päällimmäisenä on varmasti kiitollisuus. Muita jälkikäteen käsiteltyjä kommentteja: ”Ihanaa paussia arjesta. Some-tauko avasi silmiä maailmankuvasta ja poisti ennakkoluuloja. Oli unelmien täyttymys

päästä esittämään omaa ja tärkeää musiikkia muille.”, ”Melkoinen kulttuurikylpy!”, ”Erinomaista ruokaa!” ja ”Kaiken kaikkiaan huippureissu!”

Päätavoitteena oli pitää hauskaa yhdessä, ja siinä kyllä onnistuimme! Olemme erittäin kiitollisia Cultura-säätiön avustuksesta matkan rahoittamiseen. Oli mahtavaa olla osana *Pohjoisen aktiivinen nuoriso* -projektia. Omasta puolestani haluan kiittää jokaista mukana olijaa – niin ihania uusia ystäviäni kuin rakkaita ohjaavia opettajiamme Anne Ålanderia sekä Marja Kynkäänniemeä. Kiitokset myös rajan toiselle puolelle vastaanottavalle taholle. Vaikka ajatukset tuntuvat usein kirjoitettuna kliseiseltä, tiedämme, että jokainen meistä vaalii vuorihetkiään lopunikä. □

Onko tässä kuvassa huippujengiä? – VOI OLLA!

Tieteen jalanjäljillä

Koulumme FyKe-projektikurssin huipennus tiedeopintomatka Lontooseen käynnistyi 23.4. kello 4.30 Oulunsalon lentokentällä. Lentokentälle tullessani oli väsymys suuri, olihan herätys ollut jo kolmelta aamulla, mutta väsymyksestä huolimatta fiilis oli mahtava ja intoa riitti hereillä pysymiseen. Lentomme Helsinkiin lähti 5.55.

Lentokentällä odottelun jälkeen vihdoinkin koitti aika nousta koneeseen. Tätä oli odotettu jo projektikurssin alusta lähtien. Koneessa aika meni nopeaa, sillä väsymyksen takia ylienergisellä kaveriporukalla juttua vain riittää.

Kun pääsimme Helsinkiin, vaihto kesti vain 45 minuuttia. Koneeseen nousu alkoi lähes saman tien, kun pääsimme portille. Lento Lontooseen kesti kolme tuntia.

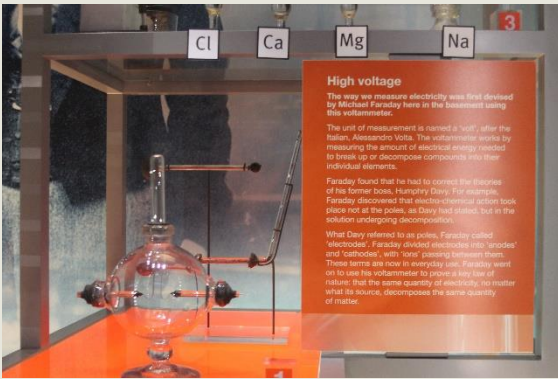

Lontooseen päästessämme laskeuduimme Heathrow'n lentokentälle. Ensimmäiseksi kuitenkin hankimme metrokortit. Metrokortin oston jälkeen suuntana olikin itse metro. Metrolla matkasimme kohti Russell Squaren pysäkkiä, jonka vieressä sijaitti meidän hotelli.

Kun metromatka oli ohi, menimme hotellille. Emme saaneet huoneita saman tien, joten jätimme matkatavarat säilöön, minkä jälkeen lähdimme käymään kuka missäkin syömässä hotellin lähistöllä. Ruokailun jälkeen kokoonnuimme metroasemalle, minkä jälkeen lähdimme yhdessä kohti ensimmäisen päivän kohdetta. Päivän vierailukohde oli Royal Instituutin Faraday-museo.

Vierailimme vain Instituutin alimmassa kerroksessa, jonka teemana oli erityisesti sähkömagnetismin liittyvien ilmiöiden havainnollistaminen. Näyttelyssä oli esillä vanhanaikaisia tutkimusvälineitä ja näyttelyn kohokohtana toimi Faradayn kotimuseo (1), jossa hän muun muassa tutki valon ja magnetismin yhteyttä toisiinsa. Näyttelyssä tutustuimme Faradayn ja muiden Royal Instituutin tiedemiesten käyttämiin tutkimusvälineisiin ja koejärjestelyihin. Näyttelyssä oli esillä muun muassa putki, jota käytettiin selvittä-

mään, miksi taivas on sininen, ensimmäinen jännitemittari (2), Alessandro Voltan paristo ja magneetti, jonka avulla Faraday osoitti, että magnetismi ja valo ovat yhteydessä toisiinsa. Eräs mielenkiintoisimmista laitteistoista oli Faradayn sähkömagneettisen induktion havainnollistamiseen suunnittelema laitteisto. Kyseisen ilmiön avulla tuotamme tälläkin hetkellä sähköenergiaa generaattoreilla.

Näyttelyn jälkeen meillä oli vapaa-aikaa kello 21.00 asti, jonka jälkeen kokoontuimme hotellin aulaan ja kävimme päivän kuulumiset läpi. Ensimmäisenä päivänä minulla ja kaverillani vapaa-ajan suunnitelmana oli kiertää Piccadillyn ostoskatua. Päivä kului nopeaa kauppooja kierrellen, kunnes oli jo aika palata hotellille. Majoittumisen jälkeen uni tuli nopeaa, sillä päivä oli ollut pitkä ja uuvuttava.

Seuraavana päivänä lähdimme hotellilta kello 9.00. Päivän kohteena on Science Museum Lontoon Kensingtonissa. Ennen sitä kävimme kuit-

tenkin tutustumassa päivän musikaalitarjontaan. Minä ja kaksi kaveriani emme menneet musikaalia katsomaan, mutta muut päättivät mennä katsomaan musikaalin nimeltään 42nd street. Lippujen oston jälkeen lähdimme suuntaamaan museolle. Museolta menimme metrolla Lancasteriin, jonka jälkeen kävelimme kauniin Hyde Parkin läpi, kunnes saavuimme museolle. Science museossa

oli kaikkea mahdollista tieteestä ja tekniikasta. Museossa oli monta erillistä näyttelyä eri aiheista, esimerkiksi avaruudelle oli oma näyttelynsä sekä energialle ja moottoreille omansa. Museossa oli paljon vanhoja autoja, lentokoneita ja niiden historiaa. Museossa on muun muassa pienoismalli ensimmäisestä raketista ja Cray-1 supertietokone. Oma ehdoton suosikki museossa oli avaruutta käsittelevä näyttely. Se oli myös ainoa näyttely, josta en saanut yhtään kuvaa pimeän valaistuksen takia.

Museossa viihdyimme useita tunteja. Kun lähdimme museosta, menimme lahjakaupan kautta, jossa myytiin tiedeaiheisia tavaroita. Näimme muun muassa kaikenlaisia avaruusaiheisia karkkeja ja erilaisia tiedeaiheisia pelejä. Museokäynnin jälkeen opiskelijat tutustuivat pienissä ryhmissä Lontoon nähtävyyksiin. Osa opiskelijoista shoppaili ja kierteli kaupunkia jalan ja osa vuokrasi jopa polkupyörät, joilla he kiertelivät kaupunkia. "Kotiintuloaikaamme" oli pidennetty, sillä suurin osa ryhmästäämme oli katsomassa musiikkailia, joka tulisi kestämään yhteentoista asti. Päätimme kavereideni kanssa siis lähteä illastamaan ja samalla tutkailemaan Lontoon iltaa. Illallisen jälkeen tulikin jo aika koontua taas hotellille palaveriin vaihtelevaan kuulumisiin.

Musikaalissa käyneiden mukaan musiikki oli ollut räjähtävä ja todella näyttävä, ja he suosittelivat musiikkia muillekin. Palaverin ja iltatoimien jälkeen uni tuli taas nopeaa pitkän päivän jälkeen.

Kolmantena päivänä lähdimme taas matkaan kello 9.00. Tänä päivänä suuntasimme kohti kaupunkia, missä Stephen Hawking ja Isaac Newton tekivät tärkeän osan elämäntyötään, Cambridgeen. Sinne matkasimme junalla, ja junamatka kesti yhden tunnin. Kohteinamme Cambridgessa olivat Trinity College ja Whipple Museum. Ensimmäisenä kävimme jokiajelulla kaikkien 31 collegen läpi, ja saimme tietoa kaikista collegeista ja saimme nähdä niiden arkkitehtuuria läheltä.

Jokiajelun jälkeen saimme hetken kierrellä Cambridgen kauniissa kaupungissa. Kaupunki oli täynnä idyllisiä englantilaisia putiikkeja. Pienen vapaa-ajan jälkeen suuntasimme kohti Whipple Museota. Whipple Museossa tutustuimme eri tieteen alojen tutkimusvälineisiin ja muihin esineisiin. Museo oli iso kokoelma vanhoja mikroskooppeja ja kaukoputkia. Museo oli aika pieni verrattuna muihin kohteisiin, missä olimme jo käyneet, mutta siellä oli silti

vaikuttava kokoelma mittavälineitä. Museossa oli

myös muutama vanha astronominen ajanottoväline ja pienoismalli aurinkokunnasta. Museo käynnin jälkeen kävelimme takaisin juna-asemalle ja lähdimme takaisin Lontooseen.

Tämän jälkeen oli vapaa-aikaa, jolloin minä ja kaverimme päätimme suunnata käymään China Townissa. Kauniita valoja ja rakennuksia täynnä olevassa China Townissa aika meni todella nopeaa. Pian tuli taas aika lähteä hotellille. Palaverin jälkeen menimme huoneisiimme ja teimme iltatoimet ja laitoimme nukkumaan.

Neljäs päivä koitti, jolloin lähtö olikin tunnin muita päiviä myöhemmin. Päivän vierailukohteena toimi

Greenwich, jonne menimme jokilaivalla. Menimme ensin metrolla Thamesin vierellä olevan Embankmentin metroasemalle. Sen jälkeen nousimme jokilaivaan. Jokilaivan kyydissä näkyi hienoja maisemia ja paljon Englannin suosituimpia nähtävyyksiä, kuten London Eye ja To-

wer Bridge.

Kun jokilaiva ajelu oli ohi,

kävelimme kukkulan huipulle kauniin puiston läpi vierailemaan Royal Observatoryyh. Kävimme katsomassa vanhaa observatoriolaitteistoa, nollameridianikohtaa ja aina oikeassa olevaa kelloa sekä pituuden mittayksiköiden standardeja, jotka oli kiinnitetty tiiliseinäin.

Ennen Lontooseen paluuta opiskelijat tutustuivat omatoimisesti Greenwichin kylään. Greenwichissä viihdyimme monta tuntia.

Perjantaina aamulla pakkasimme laukumme ja luovutimme huoneemme, minkä jälkeen veimme laukut hotellin säilöön ja lähdimme viimeisen kerran kiertelemään Lontoota. Emme käyneet perjantaina enää missään kohteissa, joten minä ja kaverimme päätimme kierrellä vielä hotellin läheisyydessä. Kävimme syömässä ja teimme vielä viimeiset ostokset ennen hotellille paluuta. Kun olimme noutaneet laukumme hotelliilta, lähdimme metrolla lentokentälle. Lentomme oli noin tunnin myöhässä, joten vaihtomme Helsingissä Oulun koneelle meni juostessa. Oulun lentokentälle päästessämme olimme kaikki väsyneitä ja valmiita menemään kotiin, mutta kuitenkin kiitollisia menneestä matkasta.

Janica Keränen

Haikumestarin haikuja

Kakskyt elämää

Yhden ehdin vain elää

Jopas jännittää.

Ilmassa leijuu

verenheimoinen koira

vei koko käden.

Kerran kirpaisee

sitten ei enää satu

liittyy rakkauteen.

NEAREST

